

kommunerne, for de har ikke brugt de 15 Kr., og nu gælder det om at faa dem til at foretage Foranstaltninger i Henhold til § 2. Derfor maa der stilles Penge til Raadighed i Henhold til denne Paragraf. Ja, jeg skønner ikke, hvorledes den højtærede Minister derigennem skulde fremme Foranstaltninger indenfor Landkommunerne i Henhold til § 2, thi naar de ikke har opbrugt det Beløb, der er til Raadighed i Henhold til § 1, og naar det vedvarende er deres Anskuelse — og den, tror jeg, er til Stede i et stort Antal Landkommuner —, at det først og fremmest gælder om at yde Hjælp efter § 1, har man fri Bane endogsaa efter det, som i Øjeblikket er til Raadighed, og vil yderligere faa det ved det, der stilles til Raadighed. Hvorledes den højtærede Indenrigsminister derfor skulde føre disse Kommuner over til at bruge § 2 ad denne Vej, forstaar jeg aldeles ikke. I hvert Fald er Ministerens Argumentation til Fordel for den Betragtning ganske gaaet udenom mig; jeg forstaar ikke, hvorledes der gennem disse Betragtninger skulde kunne føres Bevis for en saadan Mulighed.

Saa siger den højtærede Minister, at man skal yde $\frac{2}{3}$ Refusion i begge Tilfælde, for det gælder netop om at føre alt dette over paa selve Statsamfundet, og Ministeren har sagt i det andet høje Ting, at det er netop Staten, man skal lægge Byrderne paa i dette Tilfælde, fordi der er disse ekstraordinært store Indtægter, som man kan løse alle disse ekstraordinære store Byrder paa, og dog bliver Statens Borgeres ordinære Indtægter i Stand til at bære de ordinære Krav. Jeg vil advare den højtærede Minister og advare ham indtrængende mod at basere alt for meget paa de ekstraordinære Indtægter i de Tider, der kommer. Det kunde vist meget let ske, at de ekstraordinære Indtægter formede sig paa den Maade, at den højtærede Minister kom til at sprede den største Del af Læsset paa de ordinære Indtægter og derigennem øge det Tryk, Statskassen allerede har lagt paa vide Kredse af Befolkningen. Hvad Belysningsspørgsmaalet angaar, glæder det mig, at den højtærede Minister her erkender — og jeg takker Ministeren for denne Erkendelse —, at det ikke er fornødent, og at han ikke lægger nogen Vægt derpaa, at man gennemfører prisregulerende Bestemmelser rundt omkring i Kommunerne, ogsaa hvad Belysningsmidler angaar, i Henhold til § 2. Det synes efter Ministerens Udtalelse om § 2 i det foreliggende Lovforslag, at det ikke skulde være saa vanskeligt

ved Forhandling med den højtærede Minister at faa denne Paragraf formet saaledes, som den af Venstre i Folketinget blev formet i et Ændringsforslag, der blev forkastet. Det takker jeg den højtærede Indenrigsminister for. Nu fandt den højtærede Minister en vis Forskel i den Grad af Medfølelse, der kom til Orde i de Bemærkninger, jeg fremsatte, og i de Bemærkninger, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) fremsatte, angaaende den stigende Skala, som Ministeren vil indføre ved Bestemmelserne i § 7. Om en saadan Forskel har været til Stede, skal jeg ikke udtale mig. Jeg har udtalt Villighed til at gaa med til en stigende Skala, men jeg har paaapeget, at denne Skala er af en meget massiv Karakter. Denne Skala vil falde meget tungt. Den højtærede Minister siger, at det erkender han, han er paa det rene med, at det er virkelig noget, der kan klodse noget, hvis man til de Skatter, der for Øjeblikket ligger paa store Indtægter, navnlig paa Indtægter af særlig Karakter, vil føje Skattepaalæg paa op til ca. 25 pCt., for saaledes vil det blive, naar det hele her føjes sammen. Men, siger han: disse Folk maa finde sig i i en Situation som denne at bære disse Paalæg. Deri har den højtærede Minister maaske nogen Ret, men jeg vil dog gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at det er ikke franedet, man vil begynde med de 25 pCt. Nej, dem skal vi skære af i den sidste Ende, og vi har jo klippet meget stærkt ogsaa af disse Indtægter og særlig af disse gennem disse Aar. Det er den korte Ende, der for mange, mange af disse store Skatteydere nu er tilbage, og nu vil den højtærede Minister yderligere halvere den eller maaske i mange Tilfælde tage mere endnu. Men jeg er ikke rigtig sikker paa, at en saadan Finansoperation vil være helt klog, for man har alligevel altid i et Samfund — det gælder ogsaa det danske — Brug for Folk, der har det store Initiativ, den omfattende finansielle Evne og erhvervsmæssige Dygtighed til at skaffe sig de store Indtægter. Jeg mener ingeniunde, at de skal skaanes i Tider som disse, men de skal dog heller ikke trykkes haardere og beklippes stærkere, end at deres Eksistens her i vort Samfund vedvarende bliver mulig. Det skulde nødigt forme sig saaledes, at det realiter betød en Landsforvisning af, et Ophør af Virksomheder derved, at det ikke længere er værd at drive dem, fordi den Risiko, hvormed en saadan Virksomhed ledsages, ingeniunde vil komme til at staa i rimeligt Forhold til det Udbytte, der bliver levnet til vedkommende.